

РЕШЕНИЕ

№ 6416

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 28.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9154** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], чрез управителя Д. Г., с адрес: [населено място], [улица], ап. 22 срещу Решение № ПО-109/22.06.2020 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С200022-023-0000904/13.03.2020 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

В жалбата се сочи, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Твърди се, че решаващият орган не е обсъдил направените в жалбата възражения, а се е задоволил бланкетно да повтори, изложените в оспореното постановление мотиви. Самият акт на публичния изпълнител е издаден в нарушение на административно-производствените правила и материално-правни разпоредби. Според оспорващия няма никакви обективни факти, подкрепящи направения от органите по приходите извод, за наличие на факти, че събирането на установените с ревизионните актове публични задължения ще бъде сериозно затруднено, т.е. налагането на обезпечителни мерки не е било необходимо. Твърди се, че наложения заповор върху банковите сметки в пълния размер на предполагаемото задължение е постановен в противоречие на императивната разпоредба на чл. 121, ал. 3 от ДОПК. Прави възражение, че в издаденото постановление не са изложени доводи или посочени конкретни обстоятелства, които

да обосноват налагането на предварителни обезпечителни мерки.

По време на проведеното по делото публично заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Д., който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба в лицето на Директорът на ТД на НАП, [населено място] не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт К. оспорва жалбата. Претендира разноски.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Постановление с изх. № С200022-023-0000904/13.03.2020 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК е издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., по мотивирано искане на ръководител на ревизиращ екип, във връзка с ревизия, възложена на [фирма] за установяване на задължения по ЗКПО за периода 30.08.2018 г. до 31.12.2019 г. Органът по приходите е приел, че публичните задължения на ревизираното лице са с предполагаем размер на 21761,25 лева, от които 20 000 лева главница и 1761,25 лева лихва към 12.03.2020 г. С ПНПОМ е наложен заповор върху налични и постъпващи суми в размер на 20741,25 лева по банкова сметка в ТБ „Ю. България“ и заповор върху притежавани от дружеството ценни книги – дялове от капитала на [фирма] в размер на 1020 лева.

При оспорването по административен ред Решаващият орган, в лицето на Директора на ТД на НАП – С. е възприел изводите на публичния изпълнител и по тази причина е потвърдил оспореното постановление с Решение № ПО-109/22.06.2020 г.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Процесното Решение № ПО-109/22.06.2020 г. е връчено на жалбоподателя по електронен път, като получаването му е потвърдено на 08.09.2020 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 10.09.2020 г. /вх. 53-03-1804/, т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

По силата на чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. Обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител: 1. по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане и 2. когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание.

В разглеждания казус на жалбоподателя е било възложено извършване на ревизия за установяване на евентуални задължения по ЗКПО. Към момента на постановяване на решение № ПО-109/22.06.2020 г. не са били издадени нито ревизионен акт, нито ревизионен доклад. В тази връзка за настоящия съдебен състав е неразбираемо как

органът по приходите е определил размера на евентуалните публични вземания.

Единствения мотив за налагането на обезпечителните мерки е информацията на ревизиращия екип, че дружеството е получило по банков път сумата от 200 000 лева през 2018 г., върху която вероятно не е платен данък, а като причина за издаването на постановлението е посочено, че по този начин следва да се предотврати извършването на сделки и действия с имуществото на ревизираното лице, вследствие на които събирането на вземанията ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

Така изложените факти, по които страните не спорят и събраните доказателства не дават на съда възможност да се съгласи с мотивите на приходната администрация.

Съдът намира, че изводите на органите по приходите, издали процесното ПНПОМ и потвърждаващото го решение почиват на предположения, а не на конкретно установени факти, поради което се явяват незаконосъобразни. Нито в ПНПОМ, нито в потвърждаващото го решение на Директора на ТД на НАП, [населено място] са посочени конкретни обстоятелства, обосноваващи налагането на мерките. Ревизиращият екип не е представил писмени доказателства за това, как установил получената от [фирма] сума. Дори такава сума да е била получена и дружеството да не е имало стопанска дейност, както се твърди в ПНПОМ, задължение на ревизиращия орган е най-малко да изиска обяснение от ревизираното лице за произхода ѝ, защото произхода на същата може да е от дарение, продажба на недвижим имот и т.н., а не само от осъществена стопанска дейност.

Според чл. 121, ал. 3 от ДОПК обезпечителните мерки следва да се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. В случая, запорите върху парични средства на дружеството и притежавани от него дялове в друго дружество очевидно са наложени преднамерено и без да се основават на реални аргументи, в посока на извода, че събирането на евентуалните вземания ще бъде затруднено. В тази връзка мерките без съмнение ще се отразят и ще затруднят дейността му, защото целта им, изложена в процесното ПНПОМ е именно предотвратяване извършване сделки, т.е. ограничаване на търговската дейност на ревизираното лице.

Административният орган, въпреки дадената му възможност и конкретни указания не можа да установи, съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, съществуването на фактическите основания, посочени в процесното постановление и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Административният акт, следва да отговаря на критериите, очертаващи законовия му статут. Тези изисквания са регламентирани в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, като неизпълнението им съставлява основание за отмяна. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт е необходимо да съдържа фактическите основания за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган да упражнява предоставената му компетентност. На базата на изложените в акта мотиви ще се извърши съдебната проверка за

законосъобразността му. Липсата на доказателства за възникването на конкретните материално-правни предпоставки, даващи възможност на органа да упражни дадените му от закона правомощия е абсолютно основание за отмяната на акта, защото предполага липса на юридически факт, който да породи упражненото от органа публично субективно право.

По изложените съображения, следва да се приеме, че решението на Директора на ТД на НАП, [населено място] е незаконосъобразно и следва да се отмени, като по същество се отмени процесното ПНПОМ.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че оспорващия, не е поискал разноси, на същият не следва да се присъдят такива.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 1 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ на [фирма], чрез управителя Д. Г., с адрес: [населено място], [улица], ап. 22 Решение № ПО-109/22.06.2020 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място].

ОТМЕНЯ постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С200022-023-0000904/13.03.2020 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.